

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΔΑΣΟΥΣ

Γεννήθηκα πριν από 200 χρόνια στις πλαγιές κάποιου βουνού. Ο σπόρος μου ταξίδεψε στα μονοπάτια των ανέμων, στροβιλίστηκε πάνω από πόλεις και χωριά, για να καταλήξει σε αυτό το βουνό. Έπεσε λοιπόν ο σπόρος μου στο χώμα, τον σκέπασε η γη, μετά ήρθε ο χρόνος και η βροχή, η ζέστη του καλοκαιριού, η στοργή του φθινοπώρου και ...γεννήθηκα.

Ήμουν ένα έλατο. Στην αρχή ούτε που φαινόμουνα. Μια τόσο δα πράσινη μικρή κορφούλα ξεπρόβαλε από το χώμα στο ύψος των μανιταριών. Με το πέρασμα του χρόνου όμως ξεπέρασα τις φτέρες τους θάμνους ακόμη και τα λιγοστά πεύκα που υπήρχαν εκεί. Γνώριζα από την αρχή το πεπρωμένο μου. Μια μέρα θα γίνω πανύψηλο πολύ, θα ξεπεράσω όλα τα φυτά, θα κοιτάζω το βουνό από ψηλά και θα συνομιλώ με τους αετούς και τα γεράκια. Την άποψη αυτή ερχόταν να ενισχύσει κάθε τόσο ο άνεμος που μου έλεγε: έχεις μοίρα βαριά κάποια μέρα θα γίνεις αρχηγός κι από σένα θα ξεκινήσει μια ολόκληρη γενιά. Από τους σπόρους σου θα γεννηθούν δεκάδες εκατοντάδες έλατα και θα απλωθούν σε όλη την πλαγιά. Μια δυναστεία θα αναδυθεί, θα γεννηθεί ένα δάσος. Στο δάσος αυτό θα μαζευτούν χιλιάδες ζώα, έντομα, πουλιά κι ερπετά και τα φυτά θα πολλαπλασιαστούν ακόμη περισσότερο.

Καθώς ονειροπολούσα με τα λόγια του ανέμου, αυτός όλο και φυσούσε με όλη του τη δύναμη, λυγίζοντάς με πολλές φορές με το σθένος του. Και κάθε τόσο ερχόταν και φυσούσε δυνατά, σκορπίζοντας τους σπόρους μου εδώ και κει. Μετά ήρθε το φως του ήλιου, η υγρασία της γης, η γλύκα του καλοκαιριού και ...ο άνεμος είχε δίκιο. Αρκετά χρόνια μετά ένα δάσος είχε γεννηθεί. Εκατοντάδες ολόκορμα μαυροπράσινα έλατα, γεννημένα όλα από τους σπόρους μου, είχαν κατακλύσει κάθε πλαγιά του βουνού. Η χαρά μου δεν περιγράφεται. << αυτά είναι τα παιδιά μου >> έλεγα με καμάρι και κάθε τόσο τα έδινα συμβουλές: να είστε φιλόξενα και να απλώνετε τα κλαδιά σας για να στέκονται τα πουλιά. Να προσφέρετε τα φυλλώματά σας για να αγαπιούνται, να ζευγαρώνουν, και να γεννούν. Να αφήνετε τα ελάφια να ροκανίζουν τον κορμό, τους τρυποκάρυδους να σας τρυπάνε με το ράμφος τους και τα φίδια να φωλιάζουν στο ρίζωμά σας.

Τα δέντρα άκουγαν τις συμβουλές μου, ήταν φιλόξενα και μέρα με τη μέρα θέριευε όλο και πιο πολύ, μυριάδες ζωντανά κατέφευγαν σε αυτό και η ζωική και φυτική αλυσίδα όλο και μεγάλωνε. Για πολλά χρόνια η ζωή στο δάσος ήταν αρμονική κι όλα κυλούσαν ήρεμα κι ευτυχισμένα, ώσπου έκανε την εμφάνισή του ο άνθρωπος. Τότε άρχισαν και τα παράπονα. <<Μας λιώνουν με τα πόδια τους >> γκρίνιαζαν τα μανιτάρια, << κόβουν τα αδέρφια μας >> λέγανε κλαίγοντας τα κυκλάμινα, << καταπατούν τις φωλιές μας >>

παραπονιόντουσαν τα μικρότερα ζώα. <<Έχουν γεμίσει τη χαράδρα με σκουπίδια>> έλεγαν οι πέρδικες, <<περνούν με το αμάξι και πετάνε κάτι μικρά πραγματάκια που βγάζουν καπνό και βρωμούν>> μουρμούριζαν οι ασβοί. <<Κι αυτές τις κολόνες με τα σύρματα γιατί τις έχουν φυτέψει ανάμεσά μας; Ούτε κλαδιά δεν έχουν>> έλεγαν πικραμένα τα δέντρα. Τους άκουγα με στωικότητα και υπομονή και προβληματιζόμουν. Οι άνθρωποι είχαν αποθρασυνθεί. Γιατί να μας φέρονται έτσι σε εμάς που τους προσφέρουμε όλα τα καλά της φύσης, καθαρό αέρα, οξυγόνο, ίσκιο, όμορφα τοπία; Μήπως έπρεπε να εγκαταλείψουμε τη στάση ανοχής και να γίνουμε τιμωροί; Για δευτερόλεπτα πέρασε αυτή η σκέψη με το μυαλό μου. Δε μπορούσα να φανώ σκληρός. Είχα τη σοφία της γης μέσα μου. Μόνο οι δειλοί και οι κουτοί τιμωρούν, τα δέντρα, οι σοφοί και οι γενναίοι συγχωρούν. <<Ίσως κάποια στιγμή το καταλάβουν μόνοι τους οι άνθρωποι και σταματήσουν>> συλλογίστηκα και κοίταξα, ονειροπολώντας τα παλιότερα χρόνια, προς τα αστέρια.

Να!!! Ένα αστέρι ξεπρόβαλλε στο δάσος. Μα τι αστέρι κι αυτό, είχε διαφορετικό χρώμα από τα άλλα. Όμως όχι δεν είναι αστέρι αυτό, είναι φωτιά. Αν και έβλεπα πρώτη φορά φωτιά, αμέσως κατάλαβα ότι πρόκειται για κάτι κακό. Όσο περνούσε η ώρα τόσο άκουγα τις γοερές κραυγές από τα ζώα του δάσους και τα κλάματα των δέντρων, ανήμπορα να αντιδράσουν. Έφτασε κι ο άνεμος εκείνη τη στιγμή: καίνε τα παιδιά σου κάτω στην πλαγιά.

-Γιατί ποιοι το κάνουν αυτό

-Οι άνθρωποι.

-Οι άνθρωποι; Μα... εγώ μόλις τους συγχώρησα και χρόνια ολόκληρα τους συγχωρώ. Γιατί; αναρωτιόμουν με κλάματα μη θέλοντας να πιστέψω αυτό που έβλεπα. Έπρεπε να τους είχα τιμωρήσει.

-Δεν χρειάζεται μόνοι τους θα τιμωρηθούν, αποκρίθηκα ο άνεμος σαν πιο παλιός που ήτανε.

Η φωτιά ολοένα και απλωνότανε και κόντευε προς εμένα. Ήθελα να βοηθήσω, να σώσω τα παιδιά μου, το δάσος μου, το γέννημά μου, αλλά μάταια, ούτε κι εγώ ο ίδιος δε μπορούσα να γλιτώσω. Σε λίγη ώρα θα τύλιγαν και μένα οι φλόγες, κλείνοντας έτσι μια ιστορία 200 χρόνων. Και τότε έγινε το κάτι αναπάντεχο. Ο άνεμος άλλαξε φορά και πήγαινε προς την αντίθετη προς εμένα κατεύθυνση. Ίσως ήταν θέλημα θεού ή του ίδιου του ανέμου με τον οποίο δημιουργήσαμε το δάσος.

Έτσι σώθηκα εγώ και τα λιγοστά έλατα τριγύρω μου. Βλέπαμε τους ανθρώπους άλλοι να σβήνουν ή να προσπαθούν να σβήσουν τις φωτιές, άλλοι να θρηνούν για το χαμό κάποιου. Μα δεν τους καταλαβαίνω τους ανθρώπους. Από τη μια βάζουν φωτιά και από την άλλη θέλουν να τις σταματήσουν.

Τις μέρες που ακολούθησαν ,πάνω στα αποκαΐδια , ειπώθηκαν και ακουστήκαν πολλά. Μαζεύτηκαν διάφοροι αρχηγοί και μίλησαν για εγκλήματα και τιμωρίες. Δεν τους πολυκαταλάβαινα. Το μόνο που καταλάβαινα και έβλεπα μερικές φορές ήταν να ξεπηδάνε κάθε τόσο διάφοροι σπόροι από κάποια σιγοκαμένα δέντρα, να τους αρπάζουν οι άνεμοι και να τους σκορπίζουν στις πέντε άκρες της γης. Τέλος εγώ κάποια στιγμή μπορεί να καταρρεύσω, όμως θα ξέρω ότι το δάσος μου κάποια μέρα θα αναγεννηθεί, φέρνοντας πάλι όλα τα καλά της φύσης.